

19

JPL

C12063

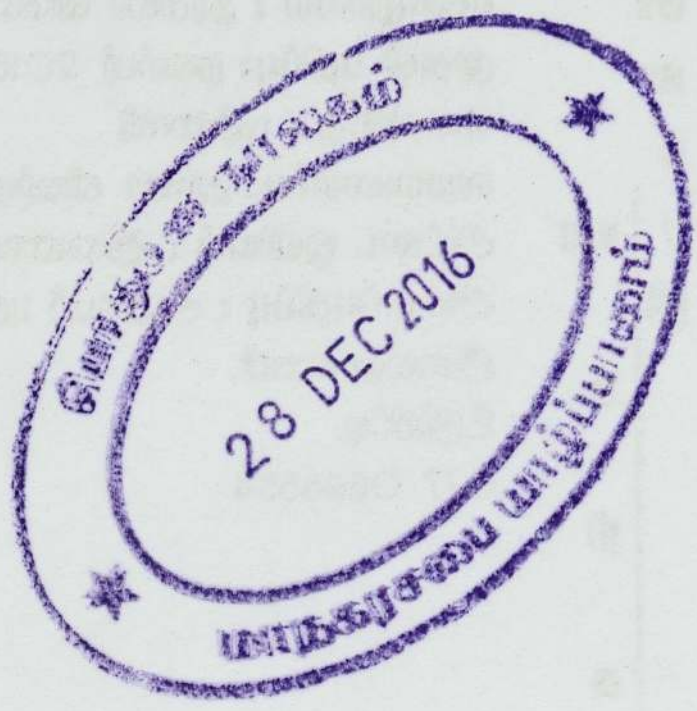
ஓர் இரவின்
வார்த்தைகளால்
எழுதப்பட்ட வாழ்வின்
மொத்தத்தையும்
ஏப்பமிடுகிறது காலை.
எனினும் புன்னகைக்குள்
ஒளிந்திருக்கிறது

மரண தூதனின் பயணம்.

யாத்ரிகள்

19
21755 5000
22/12/16

12063 C.C.

காலப்பழி

யா
த்
ரி
க
ள்

**வரணாவி
வெளியீடு**

253299

253299 C.C.

கா
ல
ப்
ப
யா
ழி
ந்
ரி
க
ள்

பதிப்புரிமை : தர்சினி வினோதன்
முதல் பதிப்பு: நவம்பர் 2016
வெளியீடு : வர்ணாவி
வடிவமைப்பு: தானா விஷ்ணு
அட்டை ஓவியம் : இகையம்
அச்சுப்பதிப்பு : ஆகாயம் பதிப்பகம்
இமையாணன்,
உடுப்பிட்டி.
077 0898554

2/811

K
A
A
L
A
P
P
A
Z
H
I
Y
A
T
H
R
I
K
A
N

Copy right : V.Tharsini
First edition : November 2016
Publiser : warnavy
Layout : Thana vishnu
Cover painting : Inaiyam
Printing : Aakayam Pathipakam, Imayanan

Price: 200/=

ISBN 978-955-43096-0-9

**எப்போதும் என் மீதான கரிசனாபுடல்
இத்தனை தூரம் என்றை பயனரிக்க வைத்த
என் அப்பாவுக்கும் அம்மாவுக்கும் இந்நூல்.....**

நன்ர்

நிலாந்தன்
சித்தாந்தன்
தானா விஷ்ணு
இ.சு.முரளிதரன்

காற்றுவெளி
ஆகாயம்.கொம்
ஜீவநதி
அம்பலம்
தவிர
தளவாசல்
கலைமுகம்

வெளியீடு
ர்ணாவி

யாத்ரிகன் (1978)

ஆ.வினோதன் யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தின் உருப்பிட்டி இமையாணன் கிராமத்தில் பிறந்தவர். யா/உருப்பிட்டி மகளிர் கல்லூரியில் ஆரியராக கடமை புரிந்து வரும் இவருக்கு தற்போது அதிபர் நியமனம் கிடைத்துள்ளது. இவர் யாத்ரிகன் என்ற புனைபெயரில் கவிதை எழுதி வருபவர். கவிதை மீது அதிக ஈடுபாடு செலுத்திவரும் இவர் ஒளிப்படத்துறையிலும் தனது ஆளுமையினை வெளிப்படுத்தி வருகிறார். இவரது ஒளிப்படங்களை அண்மைக் காலங்களில் அதிகமான படைப்பாளிகள் தமது தொகுப்புக்களில் பயன்படுத்தி வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. “உயிரோடித்தல்” இவரது முதலாவது கவிதைத் தொகுப்பாகும். இது இவரது இரண்டாவது தொகுப்பு.

மனைவி : வி.தர்சினி

மகள் : வி.சுவர்ணாவி

தொடர்பு முகவரி : அறிவாலயம், இமையாணன், உருப்பிட்டி

மின்னஞ்சல் : 21aavi21@gmail.com

(1930) 10/10/30

Received of Mr. J. S. ...
the sum of ...
for ...
...

...

காலப்பழி

கடந்தேக முடியாக் காலம்

யாத்ரிகனின் கவிதைகளை வாசித்தல் -சிந்தாந்தன்

ஒரு வீரயுகத்தின் வீழ்ச்சிக்கு

பின்னரான கவிதைகள்

- நிராந்தன்

1.களவாடப்பட்ட குழந்தைப்பருவம்

2.வலியின் பொருள்

3.புனிதமற்று உதிரும் வார்த்தை

4.காலப்பழி

5.கனவுகளின் கைதி

6.மரணத்தொழிற்சாலை

7.தோற்று விழும் வயோதிபப் பாடலொன்று

8.என்னை நான் கொன்றபோது

9.மிகத் தொலைவும் மிக அருகாமையும்

10.கோபத்தின் அரசி

11.பூக்களின் சுய மரணம்

12.தனிமையின் அச்சம்

13.தொலைந்து பின் ஒளிரும் நட்சத்திரங்கள்

காலப்பழி

07

யா
த்
ரி
க
ன்

14. மரண தூதனின் பயணம்
15. ஒலியடங்கிய தாலாட்டு
16. சாம்பலின் குழந்தைகள்
17. நிழலில் ஒழியும் உருவம்
18. பிடாரனின் உலகினை நோக்கி
19. களவாடப்பட்ட நிலவின் இரகசியங்கள்
20. குரலறுந்த பாடல்
21. விடியாத இரவு
22. துரோகப் பயணம்
23. முன்னைய சொற்கள்
24. சபதக் கொலையாளிகள்
25. ஐந்தாவது திசைவழிப் பயணம்
26. அகால வலிகள்
27. சிவப்பூறிய வெண்முற்றம்
28. பிச்சைக்காரனும் கடவுளும்
29. வீதிவிடங்கர்ளின் தேர்
30. கடல் அப்பாவைக் காண்டுவரும்

கடந்தேக முடியாக் காஸம்

யாத்ரிகனின் கவிதைகளை வாசித்தல்

யாத்ரிகனின் கவிதைகள் எளிமை மிக்கவை. வாழ்வும் அது தருகின்ற தீராத வலிகளுமே அவரின் கவிதைகளின் இயங்கு மையம். சமரசம் கொள்ள முடியாத வாழ்வில் இயல்பாக அமைந்துவிடும் சம்பவங்களும் அவரை பதட்டமடையச் செய்கின்றன. இதனால் அவரின் மன ஒழுங்கு குலைகின்றது. தன்னோடு தர்க்கித்தலிலிருந்து ஆரம்பமாகும் அவரின் கவிதைகள், புற உலகு பற்றியதான எண்ணற்ற கேள்விகளுடன் இயங்குகின்றன.

யுத்தமும் நம்பிக்கையீனங்களும் சக மனிதர்களின் மீதான கழிவிரக்கமும் கோபமும் என யாவுமே ஒரு இயல்பான மனதை குழப்பிவிடக்கூடியன. யாத்ரிகனுக்கும் இதுவே நிகழ்ந்திருக்கின்றது. தன்மயமான அக்கறைகளை அவர் பொதுவெளியில் அப்பட்டமாக திறந்து காட்டுகிறார். அவ் அக்கறைகள் ஏமாற்றங்களாலும் தோல்விகளாலும் நிரம்பப்பெற்றிருக்கின்றன. அவரது கவிதை மொழிதல் முறை அதனை இயல்பான மொழி தலாக்கி விடுகின்றது.

யாத்ரிகனின் கவிதை மொழியும் அதன் மொழிதல் முறையும் தமிழ்க்கவிதைச் சூழலுக்கு நன்கு பரிச்சயமானதுதான். நிலைபெற்று விட்டதான கவிதை சொல்லல் முறையை அவர் மீற விரும்பவில்லை. அவர் கவிதைகளில் அனுபவங்களை காவிச்

காலப்பழி

09

யாத்ரிகன்

செல்வதையே முதன்மையாகக் கொள்கின்றார். அவர் காட்டும் அனுபவ வெளிப்பாடு பொதுமையான அனுபவ வெளிப்பாடாக வாசக மனதை இழுத்துச் செல்கின்றது.

போரைப் பற்றியதான பல கவிதைகளைப் பலரும் எழுதியிருக்கின்றார்கள். தன் அனுபவங்களை கவிதையாக்கும் யுத்திகளை பலரும் பலவிதமாக வெளிப்படுத்தியிருக்கின்றார்கள். யாத்ரிகனின் கவிதைகளில் போர் பற்றிய பார்வையும் தன் அனுபவங்கள் பற்றியதான உணர்வு நிலையும் வேறுபட்டுத் தொனிக்கின்றது.

போருக்கு பின்னரான பல இலக்கியப் பிரதிகளும் போர் பற்றிய தான ஞாபகங்களை மீட்டுகின்ற பிரதிகளாகவே இருக்கின்றன. ஞாபகங்களை அல்லது நினைவுகளை எழுதுதல் என்பது கடந்த காலத்தின் விலக்க முடியாத வலிகளை பேசுவதாகவே அமைகின்றது. யாத்ரிகன் போரின் ஞாபகங்களையே எழுதுகின்றார். போருக்குப் பிந்திய காலத்தினது இருப்பியல் சார்ந்த பிரச்சினைகளை எழுதுகின்றார். அவரது கவிதைகளை வாசிக்கும் வாசகனால் போர் அனுபவங்களை கடந்தேகுதல் என்பது இயலாமலேயே இருக்கும். ஏனெனில் நெருக்கீடு களிணாலான வாழ்க்கை வெளி எப்போதும் ஞாபகங்களின் நூலிழைகளிலேயே தொங்கிக் கொண்டிருக்கும்.

கவிதை என்பது கொண்டிருக்கும் ஆழ்மன உடாட்டம் என்பது வெறுமனே அதனது புறவயமான தோற்றநிலைகளாலானது மட்டுமல்ல. கவிதையின் இயங்கு நிலைப் பொருண்மையையும் அது தன்னகத்தே கொண்டதாகவேயிருக்கின்றது.

யா
ந்
ரி
க
ன்
இது யாத்ரிகனின் இரண்டாவது கவிதைத் தொகுதி. முதலாவது கவிதைத் தொகுதி “உயிரோடிருத்தல்” இந்த இரண்டு தொகுதிக

காலப்பழி

10

ஞும் யாத்ரிகனின் கவிதைகள் பற்றியதான அறிதல் மற்றும் புரிதல்களின் அடிப்படையில் அவரது கருத்தியல் சார்ந்த வெளிப்பாடுகளை நிகழ்த்தியிருக்கின்றன. இரண்டு தொகுதிகளி லுமே யாத்ரிகன் தனது வாழ்வியக்கத்தின் வெளிப்பாடுகளைத் தந்திருக்கின்றார்.

யாத்ரிகன் எப்போதுமே பயணியாக இருப்பவர். அவர் சோர்வற்ற பயணி. இந்தப் பயணப்பாடுதான் அவரின் கவிதைகளின் உலகாக இருக்கின்றது. அவரது கவிதைப் பயணமும் மேலும் விரிந்து புதிய திசைவழிகளில் பயணிக்கும் என்று எதிர்பார்க்க கின்றேன்.

-சத்தாந்தன்-

யா
ந்
ரி
க
ன்
காலைப்பழி
||

மரணத்தை உற்பத்தி

செய்யும் தொழிற்சாலையின்

மனிதர்கள்

வன்மத்தின் புன்னகையை

சிந்தியபடி

யாருமற்ற வெளியில் நடந்தார்கள்.

- யா த் ரீ க ன் -

யா
த்
ரீ
க
ன்

காலைப்பழி

12

ஒரு வீரயுகத்தின் வீழ்ச்சிக்கு _____ பின்னரான கவிதைகள்

தமிழில் தோன்றிய இரண்டாவது வீரயுகமொன்றில் கவிதை எனப்படுவது அதிகபட்சம் வெளிப்படையாகவே அரசியலைப் பேசியது. குறிப்பாக வன்னிக் களத்தில் போர்க்கவிதை எனப்படுவது அதிகபட்சம் வெளிப்படாத தன்மை மிக்கதாகவும் நேரடியானதாகவும் எளிமையானதாகவுமிருந்தது. பல சந்தர்ப்பங்களில் அது பிரசாரக் கவிதையாகவுமிருந்தது. அங்கு கவிதை பிரசாரத்தின் ஒரு கருவியாகவும் கருதப்பட்டது.

கவிதை பிரசாரத்தின் ஒரு கருவியாகப் பயன்படுத்தப்பட்ட போர்க்களங்களில் அது அதிகம் வெளிப்படையாகவே அரசியலைப் பேசியது. இந்திய சுதந்திர போராட்டக்காலக் கவிதைகளில் குறிப்பாக பாரதியாரின் கவிதைகள், சீனக் கவிதைகள், பலஸ்தீனக் கவிதைகள், ஆபிரிக்கக் கவிதைகள் போன்ற அரசியல் கவிதைப் பரப்புக்களில் இதைத் துலக்கமாகக் காணமுடியும்.

அதே சமயம், கவிதை அரசியலை வெளிப்படையாகப் பேச முடியாத சூழ்நிலைகளும் உண்டு. இராணுவக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வாழும் கவிஞர்கள் வெளிப்படையாக அரசியலைப் பேசுவதில்லை. அங்கெல்லாம் கவிதை அதிக மதிகம் குறியீடுகளையும் படிமங்களையும் கொண்டதாக

யா
ந்
ரி
க
ன்

காலப்படி
13

253299

அரூபமானதாகக் காணப்படுவதுண்டு. நாலாம் கட்ட ஈழப் போர்க்காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் வசித்த சித்தாந்தனின் கவிதைகளில் அதைக் காணமுடியும்.

யாத்ரிகனும் அரசியலை வெளிப்படையாகப் பேசுவதில்லை. அவருடைய கவிதைகள் அதிகம் தன்னுணர்வு சார்ந்தவை. அவருடைய காலத்தில் குறிப்பாக வன்னிக் களத்தில் அவரைப் போன்ற இளங்கவிஞர்கள் பலரும் வெளிப்படையாக, அரசியலை எழுதிக்கொண்டிருந்த போதும் யாத்ரிகன் அரசியலை மறைபொருளாகவே எழுதினார். ஒரு வீரயுகத்தின் மூத்த பெருங் கவிஞர்களில் அநேகர் தமது கவிதைகளில் வெளிப்படையாக அரசியலைப் பேசிய போதும் யாத்ரிகனோ அந்தப் பெரும்போக்கிற்குள் வராத மிகச் சிலரில் ஒருவராகக் காணப்பட்டார்.

இதில் முக்கியமாகச் சுட்டிக்காட்டப்பட வேண்டியது என்ன வெனில் ஒரு வீரயுகம் எழுச்சி பெற்றிருந்த காலப்பகுதியிலும் சரி, அது வீழ்ச்சி பெற்ற பின்னரான கடந்த ஏழாண்டு காலப் பகுதியிலும் சரி யாத்ரிகன் ஒரே மாதிரியாகத்தான் எழுதிக் கொண்டிருந்திருக்கிறார் என்பதுதான். இப்பொழுதும் அவருடைய கவிதைகள் தன்னுணர்வு சார்ந்தவை, வெளிப்படையாக அரசியலைப் பேசாதவை. இது விடயத்தில் அவரிடம் ஒரு தொடர்ச்சியறாத்தனம் உண்டு.

ஒரு வீரயுகத்தின் வீழ்ச்சிக்குப் பின்னரான கூட்டுக் காயங்களையும் கூட்டுமனவடுக்களையும் கூட அவர் வெளிப்படையாகப் பேசவில்லை. ஒரு வீரயுகத்தின் வீழ்ச்சிக்குப் பின்னரான கவிதைகள் இவை. யாத்ரிகன்

ஒரு வீரயுகத்தின் யுத்த களத்தில் வாழ்ந்தவர். அந்த வீரயுகத்தின் வார்ப்புமவர்.

“நிழலில் ஒளியும் உருவம்” போல அவருடைய கவிதையும் அதன் அரசியலும் துலக்கமானமற்றும் கலங்கலான குறியீடுகள் படிமங்களின் பின் ஒளிகின்றனவா?

ஆனால் இதுதான் யாத்ரிகனை துலக்கமாக வேறுபடுத்திக் காட்டுகிறது. அவருடைய தனித்துவமும் இதுதான். அவருடைய பலவீனமும் இதுதான். அவர் ஏனிப்படி எழுதுகிறார்? 2009 மேக்குப் பின் தலையெடுத்த இளம் படைப்பாளிகளை நோக்கி இப்படிக்கேட்கமுடியாது.

ஆனால் யாத்ரிகன் ஒரு யுத்தத்தின் வார்ப்பு. எனவே அவரிடம் கேட்க வேண்டும். அதற்கவர் கூறுகிறார். “எனக்கு அப்படித்தான் எழுத வருகிறது” என்று...

நிமிர்ந்து நடக்கின்றேன்

ஆயினும்

அச்சம் என்னைப்

பின் தொடர்ந்தபடியே இருக்கிறது.

எனது நிஜமும்

சத்தமிடாதபடி நடக்கிறது”

என்று அவர் எழுதுவது எதனை?

கடந்த காலங்களால்

செதுக்கப்பட்ட நிகழ்காலத்தை

எப்பொழுதும்

அச்சுறுத்தியபடியே இருக்கிறது

எதிர்காலம்.....

என்று அவர் எழுதுவதும் அதனால்தானா?

காலப்படி

15

யா
ந்
ரி
க
ள்

ஒரு வீரயுகத்தின் வீழ்ச்சிக்குப் பின்னரான கவிதைகள் இவை என்பதால் அதிகமதிகம் அவலச்சுவையே வருகிறது. நம்பிக்கைகள் குறைவு. தனது சமூகத்தின் பொதுக்கருத்தை அவர் தன்னிலைப்படுத்தி எழுதுகிறார். காதலாகட்டும், அரசியலாகட்டும் எல்லாவற்றிலும் இழப்பும் சலிப்பும் துக்கமுமே தூக்கலாகத் தெரிகின்றன. என் மீதான உனது வெறுப்பை உனது மரணக்குழிவரை எடுத்துச் செல்...

என்று ஒரு கவிதையில் வருகிறது. ஒரு பெருந்தோல்விக்கும் பேரிழப்புக்கும் பின்னரான ஒரு சமூகத்தின் மனோ நிலையை அவருடைய கவிதை பிரதிபலிக்கிறதா?

ஆனால் அவர் ஒரு வீரயுகத்தின் வார்ப்பு. அதனாலேயே அவருக்கென்றொரு சமூகப்பொறுப்பு உண்டு. “இருண்ட காலத்தின் பாடல்கள் இருண்ட காலத்தைப் பற்றியனவை களாகவே இருக்கும்” தான். ஆனால் வானம் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு இருட்டிக்கொண்டு வருகிறதோ அவ்வளவுக்கெவ்வளவு நட்சத்திரங்களும் துலங்கத் தொடங்கும். எனவே கூட்டுக்காயங்களிலும், கூட்டுத் துக்கங்களிலும் அழுந்திக் கிடக்கும் தமது ஜனங்களுக்கு நட்சத்திரங்களாகப் பிரகாசிக்கவேண்டிய பொறுப்பு படைப்பாளிகளுக்கே உண்டு. அதிலும் யாத்ரிகனைப் போன்ற ஒரு வீரயுகத்தின் வார்ப்பாகக் காணப்படும் ஒரு கவிஞனிடம் குறிப்பாக வன்னி இடப்பெயர்வுகளின் பின்னரும் எழுந்து நிற்கும் ஒரு கவிஞனிடம் அவருடைய ஜனங்கள் அதிகமாக எதிர்பார்க்கிறார்கள்.

நலாந்தன்
யாழ்ப்பாணம்.

களவாடப்பட்ட குழந்தைப்பருவம்

தாலாட்டைப் பறிகொடுத்த
குழந்தையொன்றை
தத்தெடுத்திருந்தது காலம்

குழந்தைகளின் உலகம்
பொம்மைகளாலேயே
உருவாக்கப்பட்டிருந்தது.

தவழும் பொழுதில்
தனது முன்னால்
தவழும் தன்னை
தானே பிடிக்க முடியாமல்
ஒளியை
வெறித்தபடி பார்க்கின்றது.

திரும்புகிறது குழந்தை
சிரிக்கிறது நிழல்
குழந்தை பொம்மைகளைக்
கடந்து செல்கிறது.

குழந்தையின் பருவம்
களவாடப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது..

வலியின் பொருள்

வலியின் வரிகளை
மொழிபெயர்க்க
திராணியற்று
திரும்புகிறது காற்று.
துயர மொழிகளில்
வியாபித்திருக்கும் கடைசி
இரவின் பாடலாய்
நீள்கிறது காலம்

வாழ்தலுக்கும்
சாதலுக்கும்
இடையில் நீளும்
துயரத்தின் பாடலுக்கு
யாரோ இசையமைக்கிறார்கள்
ஒட்டாத வரிகளுக்கு
மெட்டமைக்க வற்புறுத்துகிறது
மௌனமாய் கரையும் வெளி

வற்றிய குளத்தின்
கானல் நீரில்
ஏமாந்த விழிகளுடன்
கடைசிக் கண்ணீரையும்

விட்டாயிற்று
மௌனமாய்
மிக மௌனமாய்
சொற்களுக்குள்ளிருக்கும்
வலிகளை மொழிபெயர்க்க
திராணியற்று
மீண்டும் திரும்புகிறது
காற்று.

புனிதமற்று உதிரும் வார்த்தை

கடாசி வீசப்பட்ட
கடைசி வார்த்தையும்
உனது இரண்டாம்
வருகையை
நினைவுறுத்தியபடியிருக்கிறது.

நேற்றையின் வார்த்தைகளில்
உதிர்ந்து கிடந்த
அறியாமையை மெதுமெதுவாக
பொறுக்கி எடுத்தபோது
புனிதங்கள்
செத்துக்கிடந்தன
மிகப்பெரும் விரிசல்களுடன்.

உனது வருகையை
எதிர்பார்த்தபடி காத்திருக்கிறது
மனசு
எந்த விருப்புமற்று.

கொல்லும் வார்த்தைகளால்
இட்டு நிரப்புகிறாய்

எனது வினாக்களுக்கான
உனது பதில்களை.

இப்பொழுதும்
கடாசி வீசப்பட்ட
கடைசி வார்த்தையும்
முற்றுப்புள்ளியின்றி நீள்கிறது.

காலப்பழி

காலம் தெளித்த
எனது
மகிழ்ச்சிக் கணங்களையும்
இரவல் கேட்கிறாய்

என் புன்னகை
பிடுங்கி எறியப்பட்ட
தறுவாயில்
நீ பள்ளியறையில்
சயனத்தில் ஆழ்ந்திருந்தாய்.

பூக்களை உன் குறி
புணர்ந்த போது
உன்னின் மீதான குரூரம்
வளர்ந்தது.

இன்னும் நீ
நிர்வாணமாய் துயில்கிறாய்

பூக்கள் அற்ற
உனதறையில் சர்ப்பங்களுடன்
நீ சரசமாடினாய்.

உனது உருவம்
நீலமாய் மாறியது
பூக்களை புணர்ந்த
உனது குறிகளில்
ஈக்கள் மொய்த்திருந்தன

கனவுகளின் கைதி

தள தளக்கும்
விம்பம் ஒன்றை
பிரதிபலித்தபடி
சுவளையினுள்
ஒளிந்து கொள்கிறது
எனது உருவம்

களைத்துப் போய்
காத்திருக்கும் கனவுகள்
எட்டாத தூரமாய் நகர்கின்றது.

நான் கனவுகளின்
கைதியாய்
சிறையிலடைக்கப்படுகிறேன்

தூரமாய் நகர்ந்து சென்று
புள்ளியாய் கரையும்
கனவுகளின் துளிகளை
பொறுக்கி எடுக்கிற பொழுது
அவை சலனமற்று ஒடுகின்றன ..

விழிகளின் நீர்த் திவலைகள்
சூடுகின்றன.
தவறி விழுந்த
தேநீர்க் குவளையினுள்
ஒளிந்திருக்கும்
எனது விம்பம்
மூச்சையற்றுக் கிடக்கிறது
நிலம் முழுக்க..

நான் கனவுகளின்
கைதியாய்
சிறையிலடைக்கப்படுகிறேன்.

என் கனவுகள்
அழகும் ஒளியுமிழந்து
கிடக்கின்றன.

253299

பா
ந்
ரி
ந
க்
காலைப்பதி
25

மரணத்தொழிற்சாலை

மரணத்தொழிற்சாலை
ஒன்றில்
பிண உற்பத்திகளுக்காய்
எங்கள் நிர்வாணங்களை
திருடியிருந்தார்கள்.

உலோகம் துப்பிய
எச்சிலாலும்
நிரப்பப்படாத பசியாலும்
எங்கள் மரணத்தை
நிகழ்த்தியிருந்தார்கள்.

மரணத்தை உற்பத்தி
செய்யும் தொழிற்சாலையின்
மனிதர்கள்
வன்மத்தின் புன்னகையை
சிந்தியபடி
யாருமற்ற வெளியில் நடந்தார்கள்.

கொடூர மிருகமொன்றின்
கடவாய்களில்
வழியும் குருதியுடன்

மரணங்கள்

தொடந்தும் உற்பத்தி

செய்யப்பட்டிருந்தன

ஒவ்வொரு அகாலத்திலும்

மரணம்

அலைந்து கொண்டேயிருக்கிறது

பின் தொடரும்

நிழலாய்.

தோற்று விழும் வயோதிபப் பாடலொன்று

நேற்றைய காற்றையும்
முந்திய இரவையும்
அர்த்தப்படுத்த முடியாமல்
தோற்று தோற்று விழுகிறது பாடல்.

இசையாலும் தாளத்தாலும்
சுதியாலும்
தன் பாடலை
நிறைத்திருந்தது
அந்த வயோதிபம்
அடைகாத்து பொரிக்கப்பட்ட
ஒரு குஞ்சினைப் போல.

அபசுரங்களுக்குள்
சிக்குப்பட்ட பாடலொன்றை
மனிதர்கள் ரசிப்பதற்காக
வயோதிபப் பாடல்
தன்னை அழகாய்
மொழி பெயர்க்க முனைகிறது.

ஆனால்
முந்திய இரவையும்
அபசுரங்களுக்குள்
சிக்குப்பட்ட அந்த பாடலையும்
அர்த்தப்படுத்த முடியாமல்
இன்னும்
தோற்று விழுகிறது.
வயோதிபப் பாடல்.

என்னை நான் கொன்ற போது

ஒற்றை முத்தத்திற்காக
வார்த்தைகளால் கற்பழித்த போது
பயங்கரவாத பட்டியலில்
சேர்ந்தாய்..

முடி விசிறி
சிலிர்க்கும் பூனைக் குட்டியாய்
உன் காலடிகளுக்குள்
நான் சிறைப்பட்டு போன போது
நீ நிஜமாகவே
சிறையானாய்..

ஒரு முத்தம்
ஆயுள் கைதியானது
காமத்தின் அடையாளமுமானது.

நீ என்னை நிரந்தரமாகவே
விடுவித்துக்கொண்டாய்
உன் மனச் சிறையிலிருந்து
என்னைக்குமே புணர முடியாதபடி

முடி விசிறிச் சிலிர்க்கும்
 பூனைக் குட்டியாய் நான்
 நீயற்ற கால்களுக்குள்
 சுற்றிச் சுற்றி வருகின்றேன்
 என்னைத் தொலைத்த
 நினைவுகளுடன்.

யா
 த்
 த்
 ரி
 க
 க
 ன்
 காஸ்ப்பழி
 31

மிகத் தொலைவும் மிக அருகாமையும்

சில சமயம் அருகாமையும்
மிகச் சில சமயம் மிக அருகாமையும்
பெரும்பாலான நேரங்களில்
தொலைவாயும்
மிக அரிதாக
மிகத் தொலைவாயும்
இப்போது
மிக அருகிலோ அல்லது
தொலைவிலோ
எதிலும் இல்லை:

சில சமயங்களில்
உனது வார்த்தைகளின்
கூரிய முனைகள் என்னை
செல்லமாய்ச் சீண்டும்:
சில வேளைகளில்
உன் வார்த்தை முட்களால்
எனது மனவெளி
தொலைதூரமாகிப் போக
எத்தனிக்கும்
உன்னையும் என்னையும் விட்டு:

இப்போது
செல்லமாய்ச் சீண்டும்
உனது வார்த்தை முட்கள்
எல்லைகளுக்கு அப்பால்
தொலைவாய்ப் போக
எத்தனிக்கும் மனவெளிக்கு
மிக மிக அண்மையாயும்
வந்து நிற்கின்றன
பிடாரன் பற்றிய
ஒரு பயங்கரக் கனவின் வதையாய்

கோபத்தின் அரசி

பாவம்
எதுவும் அறியாத
அப்பாவி நீ.

நான் எப்போதும்
செய்ய முடியாதவற்றை
நிர்ப்பந்திக்கிறாய்

நான் காரணங்களை
உதிர்க்கத் தொடங்கும் முன்னே
மறுதலிக்கின்றாய்

பாவம் எதுவும் அறியாத
அப்பாவி நீ.
அவர்களின் பொய்களை
மட்டும் நம்புகிறாய்

உன் கதைகளுக்குள்ளே
பொய்களும்
கற்பனைகளுமே

கதை நாயகமாகவும்..
கதாபாத்திரங்களாயும்
நிறைந்திருக்கின்றன.

கோபத்தின் அரசியாய்
என்னைச் சுட்டெரிக்கின்றாய்.

பாவம்
எதுவும் அறியாத
அப்பாவி நீ.

துயரப் புன்னகையை
வீசிவிட்டு
என் கண்கள்
தூக்கத்தில் ஆழ்கின்றன
நாளை
நீ மறுதலிக்கத்
தொடங்கும்
என் உண்மைகளை
நினைத்தபடி.

பாவம்
எதுவும் அறியாத
அப்பாவி நீ..

பூக்களின் சுய மரணம்

பூக்கள்
சுய மரணம்
செய்து கொண்டிருக்கின்றன.

வெட்கம் உன்னைப்
பிடுங்கித் தின்ன
பூக்களை நீ
வெறித்தபடியிருந்தாய்

இருண்ட வானம்
தனது இரகசியங்களை
தனக்குள்ளே
புதைப்பதைப் போல
அழகின்
அத்தனை இரகசியங்களையும்
நீ உன்னுள்ளே
புதைக்கின்றாய்

பூக்கள்
சுய மரணம்
செய்து கொண்டிருக்கின்றன..

எழிலின் மீதான மாயை
பூக்களின் விழிகளை
குருடாக்கியிருந்தது.

விழிகளுக்குள்ளே
வெட்டும் வாளும்து
நுதல் தனில்
குளிர் பிறையும்.

வனப்பாய்த்தானிருந்தாய்

உன் அழகுடன்
போராடி போராடி
தோற்றுப் போய்
வெட்கி
பூக்கள்
சுய மரணம்
செய்துகொண்டிருந்தன.

தனிமையின் அச்சம்

பல முறை இறப்பதற்குச்
சமனாய்
சித்திரவதைப் படுத்தப்பட்டிருந்தது
எனது தனிமை

என் நிழலை
நிலத்தில் விழுத்தும்
கொடிய வெயிலின்
ஒளியை மறைத்துக்
கொள்கிறது கருவுருவம்..

பிசாசுகள்
மீண்டும் மீண்டும்
உயிர்க்கின்றன.

மூன்று முறை
இறந்து எழுந்து விட்டேன்
சித்திரவதைகளால்

எனக்கு முன்னால்
அச்சம் நடந்து போயிற்று
நீண்ட இரவின் நடுவில்

ஒரு வனாந்தரத்து
தனிப் பயணிபோல நான்

காரணமற்று தொலையும்
பகல்கள்
என்னை வருத்துகின்றன.

எனினும்
நிமிர்ந்து நடக்கிறேன்
ஆயினும்
அச்சம் என்னைப்
பின்தொடர்ந்தபடியேயிருக்கின்றது
எனது நிஜமும்
சத்தமிடாதபடியே நடக்கிறது.

தொலைந்து பின் ஒளிரும் நட்சத்திரங்கள்

நிலவை
தின்று விட்டிருந்த
வானத்தில்
தொலைந்து தொலைந்து
பின்னொளிரும்
நட்சத்திரங்கள்
உதிர்ந்து விழுகின்றன

நீலநெடு வானத்தில்
உருமறைப்புச் செய்து
ஒழிந்து கொள்கின்றன
நட்சத்திரங்கள்
கனவுகள் வானவெளியெங்கும்
வியாபித்திருந்தன.

கைகளைப் பொத்தி
கனவுகளைச் சிறைப்பிடிக்க
முயன்று முயன்று
தோற்றுப் போகிறது.
நிகழ்காலம்.

நேற்று தொலைந்து போன
நட்சத்திரங்கள்
இன்னும் ஒளிரவில்லை
சூரியன் ஒன்றின் வருகைக்காக
ஜெபித்தபடியிருந்தன
ஒடித்தெறியப்பட்ட
கரங்களுடன்

ஒவ்வொரு நாளும்
விடியும்.
நட்சத்திரங்கள் உயிருடன்
மறையும் - பின்
மழையற்ற இரவு வானில்
ஒளிரும்

ஒடிக்கப்பட்ட கரங்களுக்குள்
சிக்குகின்றது கனவு.

அந்தரித்து அலைந்து நீளும் இரவொன்றில்
சூரியன் சுட்டெரித்த
பகல் வானில்
சாகாதிருந்த நட்சத்திரங்கள்
உயிர்ப்புறுகின்றன.
ஒவ்வொன்றாய்
ஒன்றாய்.

மரண தூதனின் பயணம்

துப்பாக்கியின் விசையினை
அழுத்தும் இடுக்குகளுக்குள்ளிருக்கும்
விரல் நுனியின் நொடி அசைவினில்
ஒளிந்திருகிறது
கண்களுக்கு புலப்படாத
மரண தூதனின் பயணம்.

முடிவிலியாய் நீளும்
மின்சாரக் கம்பிகளின் சமாந்தர
வெளிக்குள் அகப்பட்டிருக்கிறது
வெளவால்.

என்றுமே மீள முடியாத
பெருந் துயர் ஒன்றின் வருயாய்
சபிக்கப்பட்டிருந்தன
அந்தப்பொழுதுகள்.

எனினும் புன்னகைக்குள்
ஒளிந்திருக்கிறது
மரண தூதனின் பயணம்.

ஓலியடங்கிய தாலாட்டு

செட்டை கழற்றிய
சர்ப்பங்களின் முதுகுகளில்
பயணிக்கின்றன
நிர்வாணமான காலக்கனவுகள்

சர்ப்பங்கள் நெளிந்து செல்லும்
பாதைகளில் துடித்துக்கொண்டிருந்தன
பிடுங்கி எறியப்பட்ட
குழந்தைகளின் கண்கள்

பார்வை அடங்கிய
விழிகளுக்குள் ஒளித்து
கொள்ளுகிறது
இருள்படிந்த எதிர்காலம்

குழந்தைகளின் புன்னகைகளை
விழுங்கிய பாம்புகளின்
சுவாசத்தில் கபடம் கொப்புளித்தது

ஓலியடங்கிய தாலாட்டொன்று
தூங்காது விழித்திருக்கிறது
குழந்தைகள் தொலைந்து போன
காலமொன்றில்

சாம்பலின் குழந்தைகள்

ஒரு பிரளய
யுகத்தின் முடிவில்
ரட்சகர்களால் கருவறைகள்
பிடுங்கப்பட்டு எரியூட்டப்பட்டிருந்தன.

தனித்தலைந்த காலத்தால்
கை விடப்பட்டவர்களின்
முடிவிலாமல் நீளும்
ஓற்றையடி பாதை நெடுகவும்
நிசப்தமே மொழியாகிப் போயிருந்தது.

கருவறைகளின்
பன்னீர்க்குடம் தீயணைக்கப்படவில்லை.
தீப்புண்ணாகி கருகிப்போயிருந்தது.

முந்நூறு நாட்கள் கடந்து
எரிந்தழிந்த கருவறைகளின்
சாம்பலில் இருந்து
குழந்தைகள் முளைக்கத் தொடங்கின

நிழலில் ஒழியும் உருவம்

நிழல் விழுங்கி
நிழல் விழுங்கி
அழிகிறது உருவம்..

பெருத்தும் சிறுத்தும்
புதிதாய்ப் பிறக்கிறது.
சில வேளைகளில் நிழல்
தன்னைத்தானே தின்றழிக்கிறது.

சூரியன் அற்ற
வானத்தின் நிழல்கள்
எப்போதும்
தொலைந்தபடியேயிருக்கின்றன.

நிழல்கள்
உள்ளிழுத்து கொள்கிற
பொழுதெல்லாம் உருவம் செத்தழிகிறது..

உருவங்கள்
நிழல்களாகவே இருக்கின்றன
இரத்தமின்றி... இரத்தமின்றி..
வெறும் கார்டூன் பொம்மைகளாய்.

ஒளி வரும்வரை காத்திருக்கின்றன
நிழல்கள்.

பிடாரனின் உலகினை நோக்கி

பல்லி இட்ட
எச்சத்தின் மீது
நெளிகின்றன புழுக்கள்

நினைவறுக்கப்பட்ட காலங்களின்
கடைசி யுகத்தின்
இறுதி இரவாய் கழிகிறது
இந்த நிமிடம்
வர்ணங்கள்
களவாடப்பட்ட ஓவியங்களில்
சிரிக்கிறது விம்பம்.

காலங்கடந்தும் நினைவுகள்
அறுந்தும் தூசேறிப்போன
சித்திரங்களில்
பல்லி இட்ட எச்சத்தில்
இன்னும் நெளிகின்றன புழுக்கள்.

களவாடப்பட்ட நிலவின் இரகசியங்கள்

நிலவின் இரகசியங்களை
சூரியன் களவாடிச் சென்றதாக
இரவு வானம் அழுதது....

வானக் காவலனாய்
தினசரிகளில் முழித்தபடியிருக்கும்
நட்சத்திர சாட்சிகள்
மௌனமாயிருந்தன...

களவாடப்பட்ட நிலவின்
முகத்தில் முளைத்திருந்தன
பெரும் பெரும் பள்ளங்கள்...

மீண்டும் மீண்டும்
சூரிய முகத்திலிருந்து முளைக்கின்றன
ஓராயிரம் கரங்கள்
திசைகள் எல்லாவற்றையும்
விழுங்கியபடி.
மேல் மண்டலத்தின்
திசைகள் ஒழுங்கு மாறிக்கிடக்கின்றன
சூரியனும் சந்திரனும்
நட்சத்திர சாட்சிகளின்
முன்னே வளம் மாறுகின்றன
என்றுமே இணைய முடியாதபடி...

குரலறுந்த பாடல்

இலைகளைப்
பெய்த மரத்தின்
உச்சிக் கிளையின்
ஒற்றைக் கொப்பிலிருந்து
கூவியது
குரலறுந்த குருவியின்
பாடலொன்று

முள் முடிகள்
சுமத்தப்பட்டிருந்த
அந்தப் பாடலிலிருந்து
துயரம் வழிந்தது
ரசிக்கத்தக்கபடி

முனகும் ஒலியடங்க
குருவி ஏம்பலித்தது.
பாடல் மௌனமாய்
கரைந்தது..

சப்தமற்ற
குரலினாலேயே
ஒலித்து ஒலித்து
ஓய்ந்து
போன பாடல்.

விடியாத இரவு

எதிர்காலங்கள்
எப்பொழுதும் நிகழ்காலத்தை
அச்சுறுத்தியபடியிருந்தது

ஓர் இரவின்
வார்த்தைகளால்
எழுதப்பட்ட வாழ்வின்
மொத்தத்தையும்
ஏப்பமிடுகிறது காலை.

விடியாமலே
போயிருக்கலாம் இந்த இரவு

இரவின் மரங்களில்
ஒளிந்த கொள்ளும்
ஜந்துகளாய்
நம்பிக்கைகள் ஒவ்வொன்றும்
உதிர்ந்து விழுகின்றன
யாருமற்ற
பெரும் வனாந்தரத்தில்
மீளவும்
பொறுக்கி
சேர்த்து கொள்ளாதபடி.

கடந்த காலங்களால்
செதுக்கப்பட்ட நிகழ்காலத்தை
எப்பொழுதும்
அச்சுறுத்தியபடியேயிருக்கிறது
எதிர்காலம்

விடியாமலே போயிருக்கலாம்
எந்த இரவும்.

துரோகப் பயணம்

அன்பே!
என் மீதான
உனது வெறுப்பை
உன் மரணக்குழிவரை
எடுத்துச் செல்

புரையோடிப்போன
பழமைகளின் அச்சம்
என்னை பிடுங்கித் தின்ன
நான் விட்டகன்றேன் உன்னை

ஓ அன்பே!
என் மீதான
உனது வெறுப்பை
உன் மரணக்குழிவரை
எடுத்துச் செல்

உன் சந்தோச
காதல் பாடல்களில்
நான் முகாரி
இசைத்திருந்தால்
என்னை நரகத்திற்கு
செல்ல சாபமிடு

ஓ எனது அன்பே!
என் மீதான
உனது வெறுப்பை
உன் மரணக்குழிவை
எடுத்துச்செல்

உன் இரவின்
கனவுகளில்
இரகசியமாய் படரும்
நினைவுகளில்
துரோகப் பயணம்
செய்திருந்தால்
என் உடலில்
புழுக்கள்
நெளிய சாபமிடு.

எனதாருயிர் அன்பே!
என் மீதான
உனது வெறுப்பை
உன்மரணக்குழிவரை
எடுத்துச்செல்

முன்னைய சொற்கள்

யாருமற்ற பெருவெளி
ஒன்றுக்கு
என்னை அழைத்து
சென்றாய்
மிகத் தந்திரமான வார்த்தைகளால்

புழுதி பறக்கும்
அந்த பெருவெளி
எனது கண்ணீர்
உறுஞ்சி கரித்து விட்டிருந்தது

நினைவுறாத கணங்களாய்
படர்கின்றது
அந்தப் பொழுது..

நீ என்னில்
விட்டுச் செல்ல
மீதமாய் எதுவுமிருக்கவில்லை.

உன் முக்காட்டுக்குள்
மெளனம் குடியிருந்தது.

ஆயினும்
உனது முன்னைய சொற்கள்
என்னிடமேயிருக்கின்றன.

சபதக் கொலையாளிகள்

பாஞ்சாலி
ஒரு பகடையாட்டத்தில்
நீ அடகு வைக்கப்பட்டிருந்தாய்

உனது வாழ்க்கை
முழுவதும் சபதங்களால்
நிறைக்கப்பட்டிருந்தது

நீ ஐவருக்குமான
மாங்கனி

உன் சபதங்கள்
கொலையாளிகளை
உருவாக்கியிருந்தன.

முடிவுறாத உனது
துகிலின் நீளத்தை விடவும்
மரணங்கள் நீண்டிருந்தன.

கவச குண்டலங்கள்
கண்ணனின்
கைகளில் இருந்தன
கர்ணன் இறந்தாயிற்று

குந்தியின் பேரப்பிள்ளைகளும்
மடிந்தாயிற்று.

இன்னுமென்ன
அள்ளி முடிக்கப்படாத
உனது கூந்தல்
காற்றில் பறக்கிறது.

ஐந்தாவது திசைவழிப் பயணம்

மயானப் புன்னகை
சிந்தும் எவருமற்ற பெருவெளியில்
காத்துக் கிடக்கின்றது
நிலவு...

மேகம் மூடி மூடி
நிலவின் திசைகள் எல்லாவற்றையும்
அடைத்தது.

உயிரச்சம் நிறைய
ஊர்ந்தலைந்து தேய்ந்து
ஒளி இழக்கிறது நிலவு.

ஐந்தாவது திசைவழிப்பயணம்
சூட்சுமங்களாலும்
இரகசியங்களாலும்
தந்திரங்களாலும்
நிறைக்கப்பட்டிருந்தது.

நட்சத்திரங்கள்
திசை காட்டியபடியிருந்தன.

பின்பொரு மழைக்கால இருட்டில்
நிலவும் நட்சத்திரங்களும்
தொலைந்து போயிருந்தன.

அகால வலிகள்

காலங்கள்
தனது தனித்த பயணத்தில்
அகாலங்களையும்
இடையிடையே
தூவி விடுகிறது.

வாசம் தரும்
மலர்கள்
பாதியிலேயே பறித்தெடுக்கப்படும் பொழுது
ஆன்மாக்கள்
அந்தரித்து அலைகிறது
கூடவே
பறித்தெடுக்கப்படாத
ஆன்மாக்களும்.....

அகாலங்கள்
புன்னகையை சிந்திய படி
இருக்கிறது
கடை வாய்களில்

குருதியை பூசிய படி

காலமற்ற காலத்தில் நுழைந்து கொள்கிறது
அகாலம் அரவமற்று

விருப்பமற்று
செரிமானமடைந்து
கொள்கின்றன
அகால வலிகள்.

சிவப்பூறிய வெண்முற்றம்

எல்லா இரகசியங்களையும்
கடலும்
கடற்கரையும்
தின்று தீர்த்து
விட்டிருந்த ஒருநாளில்
உப்புநீர்
ஊசிகளாய்
குத்தியபடியிருந்தது.

கடற்றேவதைகளால்
ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட
மீன்களை
கொக்குகள்
தின்று கொண்டிருந்தன.

மீன்களின்
தசைகளும் முட்களும்
தலைகளும்மாய்

சிவப்பூறிக் கிடந்த
வெண்முற்றத்தை
கழுவிக் குடித்திருந்தது
அந்த கடல்

இன்னும்
அந்தக் கடலும்
கரையும்
இரகசியங்களை
புதைத்தபடியேயிருந்தன.

பிச்சைக்காரனும் கடவுளும்

வானுயரும் நீளம்
நிமிர்ந்திருக்கிறது
கோபுரம்.

சாபங்களின்
சம்பளங்களாய்
கும்பிடுதல்களும்
கூப்பிடுதல்களும்
வேண்டிடுதல்களும்
மன்றாட்டங்களாமாய்
கோயிலின் சுற்றுப்பிரகாகரம்
சுழல்கிறது.

ஆசிர்வதிக்கப்பட்ட
எந்த புண்ணிய ஆத்மாவும்
பூமியில் இல்லை.

புழுக்கள் நெளியும்
மனங்களோடு
அருவருக்கத்தக்க
வேண்டிடுதல்கள்.

கர்ப்பக்கிரகத்தினை
கண்களால் அளந்தபடி
கைகளை
நீட்டுகிறான் பிச்சைக்காரன்.

கோயில் உண்டியல்
நிரம்புகிறது.

சபிக்கப்பட்டிருந்தார்
பிச்சைக்காரன்.

ஆண்டவன்
கோபுரத்தின்
உச்சிகளை அண்ணாந்து
பார்த்தபடி
புன்னகையுடன்.

வீதிவிடங்கர்களின் தேர்

வாயிலின்
ஆராய்ச்சி மணி
ஒலித்தது.

மனுக்களின்
சோழன் நெஞ்சு வெடிக்க
பதை பதைத்து எழுந்தான்

குஞ்சொன்றை
இழந்த தாயொன்று
பெருங் குரலெடுத்து
கதறியது.

மகவொன்றையிழந்த
தாயொன்றின் நீதியில்
இன்னொரு
தாயின் சேயொன்று
தேர்க்கால்களுக்கு
இரையாக்கப்பட்டது.

இரு தாய்களின்
துயரத்தில் நீதி
உயிர்த்துக் கொண்டது

வீதிவிடங்கர்கள்
தங்கள் தேர்களை
ஓட்டியபடியேயிருக்கிறார்கள்
கன்றுகள்
நெரிபட நெரிபட.

மனுந்திச்சோழர்களின்
வாயில்களில்
பெரும் ஆராய்ச்சி மணிகள்
தொங்கிக் கொண்டிருந்தன.

மனுந்திச்சோழர்கள்
செவிடர்களாய்
மாறியிருந்தார்கள்.

ஆராய்ச்சி மணிகளும்
ஓலித்துக்கொண்டேயிருக்கின்றன.

கடல் அப்பாவைக் கொண்டு வரும்

சருகுகளால்
நிறைந்திருந்தது
அந்தப் பாதை.

குழந்தையின்
எதிர் காலத்தைக்
களவாடியது கடல்.

பனிகுத்தும் தூரதேச
பயணத்தைக்
கடல் விழுங்கியிருந்தது.

திசைகளற்று
விரியும் வெண்கடல்
ஆர்ப்பரித்து எழுகையில்
விழிகள் தேடி அலைகின்றன
அழுகைக்கான மொழிகளை.

கடல்
அப்பாவை
கொண்டுவரும்.

கரையும் நுரையும்
ஓடிப்பிடித்தபடி இருந்தன.

கண்களுக்கு எட்டிய
திசைகள் எங்கும்
நிர்மலமாய்க் கிடந்தது கடல்.

முழங்கால்களுக்குள்
முகத்தைப் புதைத்தபடி
குழந்தைக் கவிதையொன்று
கரைந்து கொண்டிருந்தது.

287

25329

யுத்தமும் நம்பிக்கையீனங்களும் சக மனிதர்களின் மீதான கழிவிரக்கமும் கோபமும் என யாவுமே ஒரு இயல்பான மனதை குழப்பிவிடக்கூடியன. யாத்ரிகனுக்கும் இதுவே நிகழ்ந்திருக்கின்றது. தன்மயமான அக்கறைகளை அவர் பொதுவெளியில் அப்பட் டமாக திறந்து காட்டுகிறார். அவ் அக்கறைகள் ஏமாற்றங்களாலும் தோல்விகளாலும் நிரம்பப்பெற்றிருக்கின்றன. அவரது கவிதை மொழிதல் முறை அதனை இயல்பான மொழி தலாக்கி விடுகின்றது.

- சித்தாந்தன் -